

Det svenska riksdagsvalet ur migrationsforskningens perspektiv

Måns Lundstedt, Christian Fernandez, Hilda Gustafsson,
Jacob Lind och Brigitte Suter

Abstrakt I den här texten intervjuas fyra migrationsforskare om det senaste valresultatet. I texten resonerar deltagarna kring hur förhållandena på deras respektive expertområden (medborgarskap, mänskliga rättigheter, vidarebosättning och anhöriginvandring) förändrats under den senaste mandatperioden, och om vad de vill respektive tror kommer att ske under den mandatperiod som kommer.

INLEDNING

Liksom varit fallet under hela 2010-talet har migrations- och integrationspolitiska frågor starkt präglat den senaste mandatperioden. I oktober 2022 lyckades Liberalerna, Moderaterna, Kristdemokraterna och Sverigedemokraterna bilda en knapp riksdagsmajoritet runt det så kallade "Tidöavtalet"—ett omfattande politiskt program som skulle komma att både konsolidera och ytterligare utveckla den restriktiva migrationspolitik som präglat Sverige sedan den partiöverskridande "migrationsöverenskommelsen" i november 2015. Socialdemokraterna har å sin sida hävdade att man i själva verket alltid stått för en lika restriktiv invandringspolitik som den borgerliga majoriteten. Under själva valrörelsen visade skandalen kring de så kallade "tonårsutvisningarna" att svensk opinion fortfarande kunde mobiliseras till fördel för utvisningshotade. Samtidigt fortsatte stigmatiseringen och det symboliska avskiljandet av människor med invandrarbakgrund i debatter om kriminalitet, segregation och till och med i debatten om valet självt.

Nu är både mandatperioden och valet över. I skrivande stund och efter en utdragen rösträkning har oppositionspartierna nått en svag majoritet. Vem som så småningom kommer att kunna bilda regering, och hur den i så fall kommer att se ut, är dock en öppen fråga. I väntan på detta har vi frågat fyra experter på olika områden inom migrationsforskningen om hur de ser på den

Vol 3(2) 2026

senaste mandatperioden, vad de menar är de viktigaste frågorna för den kommande mandatperioden, och vad de tror kommer att hända.

Frågorna ställs till Christian Fernandez (CF, medborgarskapsfrågor), Jacob Lind (JL, mänskliga rättigheter), Hilda Gustafsson (HG, anhöriginvandring), samt Brigitte Suter (BS, vidarebosättning). Samtliga är för närvarande verksamma vid Malmö Institute for Migration Studies (MIM).

ML: Nämn en sak från den senaste mandatperioden som varit särskilt betydelsefull för förhållandena på era expertområden?

CF: Medborgarskap för invandrare har varit en osedvanligt framträdande fråga under mandatperioden 2022–2026. Under dessa fyra år har reglerna för naturalisering (förvärvande av medborgarskap via ansökan) förändrats radikalt. Hemvisttiden har ökat från fem till åtta år för "vanliga" invandrare samt från fyra till fem och sju år för statslösa respektive flyktingar. De nya reglerna inkluderar också de första språk- och kunskapstesterna i landets historia samt striktare krav på självförsörjning och så kallad hederligandel. Dessutom fasas den förenklade processen för medborgarskap via anmälan ut för alla utom statslösa och nordiska medborgare. Det innebär att barn som kom till Sverige i unga år och har vuxit upp här måste genomgå en omfattande naturaliseringsprocess ungefär som andra invandrare.¹ De nya reglerna trädde i kraft retroaktivt den 6 juni 2026 (nationaldagen), vilket innebär att även de ca 100 000 personer som ansökt under de gamla reglerna nu måste uppfylla de nya.

Regeringen har dessutom föreslagit en ändring i Regeringsformen som gör det möjligt att återkalla medborgarskap för naturaliserade invandrare i händelse av bedrägeri, grov kriminalitet och hot mot rikets säkerhet.²

Genom dessa lagändringar har Sverige gått från att vara en av de mest liberala medborgarskapsregimerna i EU till att uppta en position omkring mitten. Varför denna kursändring? Förändringen började egentligen under de långa efterdyningarna av flyktingkrisen 2015 när Stefan Löfvens röd-gröna regering tog de första kliven mot språk- och kunskapskrav i syfte att "stärka medborgarskapets status och främja ett inkluderande samhälle"³ samt att göra Sverige mindre avvikande i förhållande till övriga EU-länder.⁴ Under Tidöregeringen har emellertid den restriktiva utvecklingen tilltagit markant. Dels har reglerna för medborgarskap (och uppehållstillstånd) i allt högre grad kommit att motiveras som instrument för migrationskontroll, dvs. att försvåra uppehälle snarare än att stärka integrationen. Dels har regeländringarna motiverats som ett sätt att bekämpa grov (gång)kriminalitet och terrorism, vilka allt oftare skylls på invandring. De hårdare kraven på hederlig vandel samt förslaget om återkallande av medborgarskap är tydliga uttryck för det synsättet.

BS: Tidöpartierna har genomfört omfattande policyförändringar när det gäller vidarebosättning av flyktingar. Kvoten för vidarebosättning har minskat från 5 000 personer till 900 personer per år och kriterier för "integrationspotential" har införts. Utöver det så har kvinnor och flickor prioriterats i och med att två tredjedelar av platserna skulle tilldelas dessa grupper.

De nya kriterierna för integrationspotential har inte påverkat uttagningen nämnvärt.⁵ Tillsammans med prioriteringen av kvinnor/flickor har UNHCR dock upplevt att det försvårat organisationens arbete med att identifiera flyktingar i störst behov av vidarebosättning som en långsiktig skyddslösning.⁶

Redan under den föregående mandatperioden lade Moderaterna, Sverigedemokraterna och

Liberalerna flera motioner där de menade att kvinnor och flickor bör prioriteras, då dessa är mer utsatta i flyktingläger, i konfliktsituationer och på flykt. Argumentet att man vill prioritera kvinnor/flickor för att skydda dem håller dock inte riktigt. Visserligen har man gett skydd till fler kvinnor än män, men man har samtidigt rejält skurit ner på vidarebosättningsplatser och också försvårat familjeåterföreningen vilket är kategorin där flest kvinnor (och barn) har kommit till Sverige på laglig och säker väg.

Argumentet att kvinnor/flickor förtjänar mer skydd än andra har nog snarare tjänat andra syften. Jag ser det som en del av en bredare politisk diskurs där män, särskilt unga muslimska män, framställs som mindre skyddsbehövande och i vissa fall som potentiella säkerhetsrisker.⁷

Det är också anmärkningsvärt att det tidigare kvotsystemet—utan kvinnor som prioriterad grupp—resulterade i en jämn fördelning mellan kvinnor och män och att det därmed, i absoluta tal, gynnat kvinnor mer än det som rådde under Tidöpartierna.

HG: Jämfört med föregående mandatperioder genomgick anhöriginvandringen ett färre antal betydande lagändringar och händelser under 2022–2026. Perioden kan samtidigt förstås som en viktig förberedelse inför de större reformer som utmejslades i Tidöavtalet och som införts 2026. Av de förändringar som skett under de senaste åren har jag valt ut en—inte baserat på det antal personer som berörts utan snarare på den inverkan jag bedömer att den fått bortom det enskilda fenomenet.

Den händelse jag valt ut gäller de så kallade tonårsutvisningarna, som berör familjer vars barn kommit till Sverige som anhöriga och som sedan dess blivit myndiga i landet och då förlorat sin grund för bosättning i Sverige. Tonårsutvisningarna är ett resultat av flera ackumulerade lagändringar: tillfälliga uppehållstillstånd som huvudregel (2016), skärpta krav för permanenta uppehållstillstånd (2021) och borttagandet av särskilt ömmande omständigheter som grund för uppehållstillstånd (2023). Sammantaget innebär lagändringarna att

många unga vuxna, som nyligen fyllt 18, själva måste uppfylla kraven för permanent uppehållstillstånd för att få stanna i Sverige då deras anknytning till familjen och till Sverige inte längre kan ligga till grund för bosättning. Dessa krav har visat sig mycket svåra för unga vuxna att uppnå och flera har därför utvisats utan sin familj. Den mediala uppmärksamhet som utvisningarna fått under mandatperioden tror jag haft stor inverkan på allmänhetens syn på de restriktiva förändringar som genomförts under det senaste decenniet—så mycket att jag tror de spelat en viktig roll i årets valresultat.

JL: Den så kallade angiverilagen slog ner som en bomb i svensk offentlighet och mötte stort motstånd. Särskilt intressant var att fack- och professionsförbunden blev ledande röster för kritiken. Vanligtvis är det främst humanitära civilsamhällesorganisationer som Röda Korset, Rädda Barnen eller Stadsmissionerna som uttrycker kritik mot repressiv politik som drabbar migranter. Men eftersom facken identifierade att den här frågan också skulle drabba deras medlemmar i deras yrkesutövning så tog de plats på ett nytt sätt i en fråga som i grunden handlar om mänskliga rättigheter snarare än klassiskt fackliga frågor som löner, anställningstrygghet eller arbetsmiljö. Facken och professionernas roll i en samhällsutveckling där auktoritära krafter växer sig starkare är en otroligt viktig fråga framöver som jag också intresserar mig för i min forskning.

ML: Vilka frågor tycker ni är de allra viktigaste under den kommande mandatperioden?

JL: Det är svårt att peka ut en enskild fråga eftersom förändringarna inom migrationspolitiken varit så omfattande i och med att Tidöregeringen fullföljt det paradigmskifte som den föregående regeringen påbörjade. Jag hoppas såklart att nästa regering drar tillbaka lagen om anmälningsplikt i sin helhet då den omöjliggör för människor att tillgodose sina mänskliga rättigheter utan att riskera att utvisas ur landet. Men angiverifrågan är bara ett uttryck för en större förändring där inte bara högerextrema partier ifrågasätter migranternas

mänskliga rättigheter. Även mer traditionella partier pekar ut internationella konventioner som ett problem då de begränsar staters möjligheter att genomföra repressiv politik i syfte att kunna ge färre människor skydd och utvisa fler. Men då glömmer man bort att själva grundsyftet med de mänskliga rättigheterna är just att begränsa staters suveränitet och möjlighet att behandla människor hur som helst. Så på ett grundläggande plan hoppas jag att nästa regering återetablerar en ambition och kultur där de internationella konventionerna värnas och skyddas mot sådana angrepp. Sverige ska leda försvaret av de mänskliga rättigheterna och stötta självständigheten hos de institutioner som bevakar dem, inte dras med som en död fisk i strömningar som vill motarbeta dem.

Paradigmskiftet inom migrationspolitiken handlar i grunden om en förändrad syn på migranter som inte fullt ut människor. Och det slutar aldrig med "migranten". Detta blev väldigt tydligt i diskussionen om "röstboskap" som följde direkt efter valet, där både sverigedemokrater och moderater uttryckte sig extremt rasistiskt om muslimer och rasifierade personer i förorterna som röstat "fel" i deras ögon. Arbetet med att (åter)etablera ett paradigm där mänskliga rättigheter ses som självklara och gäller alla behöver påbörjas direkt.

CF: Med utgångspunkt i den höga och omfattande reformtakten under föregående mandatperiod, förtjänar följande frågor särskild uppmärksamhet:

För det första, eftersom återkallande av medborgarskap kräver en grundlagsändring—enligt RF 2: 7§ kan inte medborgarskapet återkallas för svenska medborgare bosatta i Sverige—krävs det två omröstningar i riksdagen med mellanliggande val. En första omröstning med majoritet för ja-sidan hölls den 20 maj 2026 och en andra är planerad att hållas under hösten. Om grundlagsändringen skulle gå igenom innebär det att naturaliserade medborgare med dubbelt medborgarskap mot sin vilja kan förlora sitt svenska medborgarskap och därmed utvisas till sitt andra medborgarskapsland. Medborgarskapet får därmed en inbyggd ojämlikhet, där rättskyddet ser

olika ut för naturaliserade och infödda svenskar. Det väcker också frågor kring utvisningslandet: Är det säkert? Har den utvisade en faktisk anknytning dit? Är landet villigt att ta emot avnationaliserade svenskar?

En annan fråga att hålla ögonen på är språk- och kunskapstesterna som nu skall implementeras. Ett första kunskapstest hölls den 15 augusti 2026, medan språktestet inte är klart än. Det är viktigt att berörda myndigheter—i första hand Universitets- och högskolerådet (UHR) som administrerar testet och Migrationsverket som beslutar om medborgarskap—utvärderar testerna och deras konsekvenser: Hur påverkar de möjligheterna till naturalisering? Finns det några tydliga exkluderings effekter, till exempel för äldre, lågutbildade, kvinnor, osv.? Och mer generellt, gynnas eller missgynnas integrationen?

För det tredje och sista, utfasningen av anmälningsförfarandet har inte fått den uppmärksamhet den förtjänar. Att personer med invandrarbakgrund som vuxit upp och gått i skola i Sverige skall behöva genomgå en omfattande naturaliseringsprocess är ingen liten sak. Dels innebär det ett minskat rättskydd—och i förlängningen ökad risk för utvisning—för barn till föräldrar som inte har lyckats eller velat bli svenska medborgare. Dels kan det uppfattas som en symbolisk exkludering som gör det svårare för personer med invandrarbakgrund att känna sig inkluderade i Sverige. I Danmark har anmälningsförfarandet gradvis nedmonterats, vilket har lett till en markant ökning av andelen s.k. "andragenerationare" utan danskt medborgarskap.

BS: Vidarebosättning är ett humanitärt instrument för att skydda flyktingar. Det är också ett instrument genom vilket länder kan visa solidaritet med stora flyktingmottagarländer som ger människor som tvingades fly temporärt skydd. Exempel på dessa är Pakistan, Jordanien och Uganda, som idag hyser många tusentals fördrivna, ofta under långa tidsperioder. Problemet är att antalet personer som enligt UNHCR bedöms vara i behov av vidarebosättning—2,5 miljoner under 2026—inte matchas av antalet

vidarebosättningsplatser. Under 2026 räknar UNHCR med att det finns runt 120 000 platser, vilket motsvarar knappt 5% av alla skyddsbehövande.

Att höja kvoten skulle vara ett sätt för Sverige att visa att man fortfarande är en tillförlitlig partner i det internationella flyktingsystemet. Sverige har tagit emot kvotflyktingar sedan 1950-talet och många kommuner har byggt upp en mottagandeinfrastruktur som har hjälpt många människor att bygga upp ett nytt liv. Men oavsett vad den kommande regeringen väljer så tycker jag det är viktigt att flyktinggrupper, i detta fall kvinnor och män, inte spelas ut mot varandra, utan att alla får det skydd de behöver oavsett kön. Vidare borde kvotsystemet inte heller spelas ut mot asylsystemet. I flera länder har man gjort det svårare att få asyl efter man höjt antalet vidarebosättningsplatser. Även Tidöpartierna har varit inne på det spåret, genom att i sin retorik framställa kvotflyktingarna som mer "äkta" flyktingar.⁸

HG: Den viktigaste frågan att ta upp för en kommande regering är skyddsbehövandes möjligheter att återförenas med sina familjemedlemmar. När flyktinginvandringen till Sverige tog fart på 70-talet var landets hållning att flyktingar borde ha utökad rätt till återförening, eftersom dessa hade särskilda svårigheter att återförenas med familjemedlemmar av säkerhetsskäl, och att kontakt med familjemedlemmar utomlands kunde innebära en fara för familjen i utlandet.

För många personer med skyddsskäl som inte beviljats flyktingstatus enligt Genèvekonventionen (och därför inte heller omfattas av EU:s familjeåterföreningsdirektiv) ställs idag höga krav för återförening. Gruppen *alternativt skyddsbehövande* omfattas sedan 2023 inte av undantaget för det försörjningskrav på bostad och inkomst som konventionsflyktingar omfattas av, vilket i praktiken innebär ett stort hinder för återförening eftersom det tar tid att etablera sig på arbets- och bostadsmarknaden. 1 oktober 2026 infördes ytterligare skärpningar för gruppen, inklusive en obligatorisk väntetid på två år innan en ansökan om återförening kan skickas in.

En kommande regering bör också ta hänsyn till de reella möjligheter familjer har att fullfölja en ansökan om återförening, genom att se över vilka ambassader som tar sig an dessa ärenden. I dagsläget är det mycket dyrt för många familjer. Det kan också vara farligt eller bara praktiskt svårt att ta sig till ambassaden för en intervju på grund av de visum som krävs för att korsa landsgränser. På liknande sätt bör också möjligheten för familjer att träffas under väntetiden beaktas, eftersom familjer—särskilt med den nya tvåårsregeln—kommer att spendera flera år i olika länder utan möjlighet att träffas.

ML: Hur kommer förhållandena på era expertområden att förändras under den kommande mandatperioden?

HG: Den 1 oktober 2026 infördes den mest betydande lagändringen inom anhöriginvandring sedan 2016. Förändringarna baseras på en statlig utredning som presenterades 2025 (SOU 2025:95) och Tidöavtalets ambition att lägga rätten till återförening på EU:s miniminivå.

Det finns framför allt två delar av den nya lagen som jag förutspår kommer få bredare uppmärksamhet och därför möjligen justeras. Den första är det höjda försörjningskravet. Kravet innebär att anknytningspersonens inkomst vid första ansökningstillfället ska vara ca 30% högre än tidigare år, en förändring som gör att färre kvalificerar sig för återförening. En ännu större förändring i koppling till försörjningskravet är dock att ytterligare en kontroll införs vid förlängning av familjemedlemmarnas tillstånd. Tidigare har inkomsten enbart kontrollerats vid första ansökningstillfället. Den nya lagen tillåter visserligen att övriga familjemedlemmars inkomst räknas med vid förlängningstillfället (till skillnad från enbart anknytningspersonens), men det är högst troligt att många familjer inte kommer kunna nå kravet, till exempel om familjen fått fler barn eller om anknytningspersonen förlorat sitt arbete. Detta kommer i sin tur bidra till att familjemedlemmar utvisas efter två år i landet och att familjerna då tvingas leva isär. Jag tror att detta kommer väcka

uppmärksamhet och att en ventil kommer skapas för denna grupp. En möjlig (men osannolik) utveckling är också att särskilt ömmande omständigheter återinförs som grund för uppehållstillstånd—detta hade delvis ”löst” en del av problemet med tonårsutvisningarna och med den familjesplittring som kommer att bli konsekvensen av det nya försörjningskravet.

Den andra betydande delen i lagen är den tvååriga väntetiden innan man får ansöka om tillstånd för återförening. Tvåårsregeln kommer att bli mycket betydelsefull eftersom många familjer i dagsläget redan levt separerade under flera år när en ansökan om återförening lämnas in. Utöver att familjens relationer påverkas av långdragen separation är den ekonomiska situationen för transnationella familjer viktig att ha i åtanke. Ofta behöver anknytningspersonen i Sverige skicka en stor del av sin inkomst till familjen utomlands, vilket påverkar deras mående och möjlighet att etablera sig i Sverige. Vi vet också att personer med skyddsskäl ofta upplever skuld och oro över familjen utomlands, vilket i sin tur påverkar deras möjlighet att lära sig svenska och därigenom öka chanserna till arbete.

Sammantaget tror jag inte att några större lättnader kommer ske inom anhöriginvandringen, trots regeringsskifte, under kommande år. Dock kommer möjligen vissa av de restriktiva lagförändringar som klubbats igenom under föregående mandatperiod och som nu införs under kommande mandatperiod, kunna dras tillbaka eller åtminstone lättas något.

CF: I skrivande stund (22 september 2026) verkar det mest sannolikt att Socialdemokraterna bildar regering tillsammans med några andra partier i oppositionen. Eftersom alla dessa (V, MP och C) är mer vänsterorienterade/liberala i migrationsfrågan än S och framför allt Tidöpartierna, är det möjligt att medborgarskapspolitiken kan röra sig i en mer liberal riktning. Samtidigt tror jag att det finns andra frågor inom migrationsområdet som kommer att vara mer prioriterade, såsom tonårsutvisningar och andra familjerelaterade frågor samt asylrätten i allmänhet. Den planerade andra omröstningen om

en grundlagsändring gällande återkallande av medborgarskap kan kanske bli ett stridsäpple eftersom V, MP och C men inte S röstade nej till detta vid den första omröstningen i maj. Jag gissar också att en del av de nya och vagt utformade reglerna, såsom hederlig vandel, kan få en mjukare tolkning och tillämpning. Däremot förväntar jag mig inga ändringar i de generella kraven för naturalisering. Jag tror inte heller att den kommande regeringen kommer att försöka stoppa avvecklingen av anmälningsförfarandet. Varken politiker eller media verkar riktigt förstå vad den frågan handlar om.

I valets efterspel beskrev en del politiker på högerkanten (muslimska) invandrarväljare som "röstboskap" som hade "vallats" att rösta vänster av politiker och etniska entreprenörer på vänsterkanten. Vad det handlar om är ett försök att koppla ihop medborgarskapspolitik med strategisk partipolitik, och att göra invandring och naturalisering till en fråga om styrkeförhållanden mellan olika befolkningsgrupper och makten över det svenska folkstyret. Idén om det stora "folkutbytet" är underförstådd. Mönstret känns igen från andra länder som t.ex. USA, där invandrares och minoriteters förment ideologiska läggning ständigt politiseras (och manipuleras) i revideringen av valkretsar ("gerrymandering") och röstregler ("voter suppression"). I Sverige har de retoriska kopplingarna mellan invandringspolitik och valresultat varit jämförelsevis få och svagt uttryckta, men detta är nog en debatt som kommer att bli vanligare. Anden är nu ute ur flaskan, så att säga. Även om utspelet om röstboskap har väckt starka motreaktioner är den anden svår att stoppa tillbaka.

BS: Om vi utgår från att Socialdemokraterna, Centerpartiet, Miljöpartiet och Vänsterpartiet bildar en regeringskoalition av något slag, så är det ganska troligt med en förhöjd kvot. Under de senaste fyra åren i opposition har alla partier minst en gång lämnat en motion till riksdagen där de förespråkar att kvoten på vidarebosatta flyktingar höjs. Medan V, C och MP upprepade gånger yrkade för att ta emot minst 5 000 individer, har S varit försiktigare och vill höja anslaget till kommunernas

flyktingmottagande. Förmodligen syftar de till att uppnå den årliga kvoten på 1 900 som Sverige hade under många år innan 2017. Jag skulle inte vara förvånad om kriteriet om integrationspotential och könsfördelningen på två tredjedelar kvinnor och flickor slopas.

De flesta riksdagsledamöter har använt sig av UNHCR:s språkbruk om "de mest utsatta". I den här kategorin ingår kvinnor och barn som riskerar eller har överlevt könsbaserad våld, krigsskadade och torterade eller flyktingar med juridiska, medicinska eller fysiska skyddsbehov som inte kan tillgodoses på den plats där de befinner sig, eller familjer för vilka vidarebosättning är det enda sättet att bli återförenade.

Vilka som ingår i kategorin "de mest utsatta" verkar tydligt på pappret, men är det desto mindre i praktiken. Forskning har exempelvis visat att de nationella migrationsverken måste balansera flyktingarnas skyddsbehov gentemot statens och kommunernas kostnader för att upprätthålla vidarebosättningssystemet på sikt. I praktiken kan det därför hända att vissa flyktingar bedöms som "för utsatta" och därmed inte blir uttagna för vidarebosättning.⁹

Viktigt är att se till att flyktingar som kommer hit inte hamnar i en ny utsatthet, exempelvis i form av långvarigt utanförskap. Matchning är avgörande, alltså att en familj med ett visst omsorgsbehov (till exempel ett barn som är dövt) bosätts i en kommun där familjen får stöd (exempelvis i form av en skola för döva barn). Olika kommuner har olika resurser som passar. Det gäller att matcha och utnyttja dessa.

JL: Om Socialdemokraterna lyckas bilda regering med hjälp av C, MP och V så tror jag att migrationsfrågan kommer att hamna i förhandlingarnas centrum. Centerpartiet, Miljöpartiet och Vänsterpartiet är överens om flera "återställare" inom migrationspolitiken som Socialdemokraterna kommer att ha svårt att inte tillgodose. Frågan är vilka migrationsfrågor de tre mindre partierna kommer att prioritera högst. Angiverilagen har ganska god chans att revideras så att den bli mer uddlös även om det nog är

osannolikt att den stryks i sin helhet. Facken tog under våren fram ett förslag om revidering som både S och C var positiva till när lagen behandlades i riksdagen. Jag tror generellt att S kommer att vilja genomföra revideringar av Tidöregeringens nya lagar snarare än ta bort dem. Det är mycket svårare för S att säga att de för en "stram" migrationspolitik om de river upp Tidöregeringens lagar i sin helhet. I stället tror jag att de mindre partierna kommer att få igenom en rad revideringar i de lagförslag som Tidöregeringen har lagt. Tyvärr kommer det inte att lösa många av de grundläggande problem som de nya lagarna fört mig sig.

Lagrådet har återkommande kritiserat Tidöregeringen för att deras nya lagar håller låg juridisk kvalitet, och justeringar i dessa lagar som ska göra dem lite mindre repressiva förändrar inte sådana grundläggande problem. Revideringar av existerande lagar som både är dåliga rent lagstiftningsmässigt och redan är komplexa i sitt innehåll riskerar leda till att domstolarna i större utsträckning blir de som får tolka och avgöra om justeringarna verkligen leder till det som de mindre partierna hoppas.

Tyvärr tror jag att många av de justeringar som kommer att göras inte kommer att förändra paradigmskiftet i grunden utan endast se till att de frågor som mest uppmärksammas i media åtgärdas, som tonårsutvisningarna och angiverilagen. Andra frågor riskerar att hamna i skymundan. Till exempel så växer barn just nu upp på obestämd tid i återvändandecenter där de regelbundet utsätts för eller bevittnar olika former av våld – men det diskuterades knappt alls under valrörelsen. Frågan är också om S kommer att gå med på att återinföra permanenta uppehållstillstånd, trots att det skulle hindra många av de utvisningar som uppmärksammas i media på senare tid. Reglerna för familjeåterförening leder också till extremt mycket lidande men det är också en känslig fråga för S då ökad anhöriginvandring skulle kunna bli en måltavla i kritiken från Tidöpartierna. Men jag hoppas att jag har fel. Kanske kan den nya regeringen inse att de

mänskliga rättigheterna måste försvaras – och att det finns en majoritet i landet som också tycker så.

Författarpresentation *Christian Fernandez, Jacob Lind och Brigitte Suter är verksamma som universitetslektorer vid Malmö universitet, institutionen för globala politiska studier och MIM, Malmö Institute for Migration Studies. Hilda Gustafsson är affilierad forskare vid MIM. Måns Lundstedt är biträdande universitetslektor vid sociologiska institutionen, Lunds universitet. Kontakt: mans.lundstedt@soc.lu.se*

¹ Prop. 2025/26:175, SFS 2026:447.

² SOU 2026:21.

³ Dir. 2019:70, 1.

⁴ Se SOU 2021:2.

⁵ Suter, B. & Ekstedt, J. (2023). *Resettlement in the 'new' Sweden: Potential consequences of the 2022 introduction of integration criteria in the quota refugee programme.*

Policybrief. Fafo.

⁶ Migrationsverket (2024). *Vidarebosättning 2023. Migrationsverkets arbete med den svenska flyktingkvoten.* Verksamhetsrapport.

⁷ Suter, B. (2026). Sweden's new resettlement policy: Introducing gender and gender equality as governing tools in migration governance. *Refuge: Canada's Journal on Refugees*, 42(1), 1–18.

⁸ Ibid.

⁹ Weiss, N. (2026). Sacrificing the few to save the many: The moral economy of resettlement to Norway. *Refuge: Canada's Journal on Refugees*, 42(1), 1–16.